

Posudek oponenta praktické části diplomové práce Dušana Homoliaka.

„je to jedinečný okamžik v životě každého z nás a já se ho rozhodl pro sebe zachytit nejen jako krásnou vzpomínku..“

Jako praktickou část své diplomové práce na téma: „Papírové objekty s figurálním tématem“ předkládá Dušan Homoliak kolekci figurálních soch pod názvem „Syn“, kterou prezentuje v sériové instalaci na zdi.

Dušan se figurálním motivům systematicky věnuje v průběhu celého svého studia. Jeho papírová portrétní socha starší ženy v životní velikosti, kterou složil hold své babičce, patří stále mezi ty nezapomenutelné zážitky z klauzurních hodnocení v sochařských ateliérech. Zůstává věrný formě i námětu. Jeho silná vazba na osobní život a nejbližší rodinu se odrazila i v diplomové práci. Rozhodl se tentokrát vymodelovat svého syna, který se narodil na začátku ledna. Původní záměr byl vytvořit obraz svého dítěte z papíru. Kontrast křehkosti lehkého materiálu a jisté hrubosti jeho struktury v případě neopracovaného papírového skeletu popisujícího figuru dítěte má zjevnou symboliku ve zranitelnosti, odkázanosti na neustálou péči až do dospělosti, která jde ruku v ruce se syrovostí vyvíjejícího se jedince vyžadujícího další kultivaci. Papírovým „originálům“ dělá společnost jedna betonová a několik sádrových autorských „kopií“ doplněných polychromií. Jenom skutečnost, že se jedná o stejnou figuru, to znamená jeden typ pózy, může vytvořit dojem strnulosti. Hodnocení tohoto momentu a jeho působení si bohužel musím nechat až na chvíli kdy celou instalaci uvidím při obhajobě.

Multiplikace motivu je zaručený výrazový prvek, který v tomto případě ještě umocňuje zmnožení obrazu dítěte. Celkové vyznění instalace může vytvářet velmi silný dojem zodpovědnosti a tíhy povinností, zároveň možná i jistý pocit výry v budoucnost a úcty k síle existence, se kterou se každý nový život hlásí o právo na přežití. Obavy a respekt doprovázející úzkost z možného selhání v starostlivosti o jiné, na nás odkázané, osoby jsou svým způsobem vysoce motivačním činitelem. Právě ten pomocí intenzivnějšího napětí a zvýšené pozornosti, kterou pak mnohem více obracíme ve prospěch rodinného společenství ve finále pomůže zajistit možnost stát se a být dobrým otcem.

Jsou poselství která jakoby k nám přicházela z hloubky dávných věků. Práce Dušana Homoliaka má ve své prostotě a současné intenzitě všechny aspirace stát se interpretem takové opravdovosti. Potkávat ve své práci podobná přímá gesta je pro mne velké potěšení a doufám, že by Dušanova práce tak mohla působit i na jiné. Rozhodně jsem rád, že si na tvorbu dokázal udělat čas, protože právě to může rehabilitovat důležitost sochařské práce. Totiž skutečně jsou věci které musíte udělat v určitou dobu, jinak je neuděláme nikdy a zároveň jsou věci které by se měli dělat v každé době, když nás nějakým způsobem vážou (ale nesvazují) k tomu co jsme anebo naopak osvobozují k tomu co víc bychom měli chtít být.

Praktickou část diplomové práce Dušana Homliaka navrhuji hodnotit:

Mgr. Richard Fajnor

A

